

Pszt!

- hivatalnovella -

Az emeleti irodák ablakai a parkolóra néztek.

Igazi indiánnyár volt, már hűvös reggelrel, de gyorsan melegedő délelőttel. Az irodaház melletti kis park szobrának kőábrázatán narancsosan fénylett a napfény, a fák lombjai színesedni kezdtek. Néhány kósza juharlevél sárgán hevert a tegnapi zápor felszáradóban lévő pocsolyáiban.

A hivatalban kezdődött a reggeli rutin, kávéillat kacskaringózott a folyosókon, sorra érkeztek a kollégák, ki vidáman fecsegve, ki álmosabb ábrázattal.

Ez már nem az a régi világ volt, amikor a hivatalnokok megjelenéséhez az élre vasalt nadrág, a kifényesített cipő és az óralánc is hozzátartozott, de nem is a diplomatafényű, örökösen halványkék inget viselő, kopaszodó és szemüveges tisztségviselők ideje. A szabadabb, formálisoktól jócskán mentesebb világban, amikor mindenki önmagát keresi, miért pont a köztisztviselő lenne kivétel?!

Jöttek tehát a munkatársak: változatos, színes, pántos nyári ruhákban az asszonyok, lányok, kopogós szandálban, örökké pittyegő okostelefonokkal a Desigual retikulókben, jöttek a családapák, akik gyerekeiket most „dobták szét” a város óvodáiban és iskoláiban, harsány hellót köszönve érkezett a legifjabb nemzedék, rövidnadrágosan, elektromos rollerét a porta sarkába állítva.

Nagy volt a nyüzsgés, innen is, onnan is beszélgetések hangfoszlányai hallatszódtak, a lépcsőházi visszhangokkal keveredve. Itt a telefon csörgött, amott egy nyomtató zúgott, két irodával arrébb gyöngyöző kacaj szakadt fel. A szemlére igyekvő kollégák hangos szóval keresték a benzinkártyát, vagy épp' egy jól fogó tollat.

B. kilencre várta az ügyfelét. Valami jelentéktelen kérdést kellett megbeszélni, telefonon is elég lett volna, de a hívó ragaszkodott hozzá, hogy személyesen jöjjön el. Időpontot is egyeztettek, a mai nap éppen megfelelő, igen, a kilenc óra jó lesz, nagyon köszönöm mélyen tisztelt uram, a viszontlátásra.

Alig múlt nyolc óra.

B. az íróasztalánál ült, beírta a bejelentkezési jelszót a számítógépébe, átfutotta az email-jeit, a fontosabbakat megjelölte, átnézte az előtte heverő, összegumizott ügyiratait, belepillantott a naptárába. Tehát kilencre jön valaki. Ez az ügy nem igényelt különösebb készülődést, egyszerű, rutin kérdés volt, még jegyzőkönyv sem készül. Nem is érti, miért kell ehhez

eljönni nyolcvan kilométerről?! Egyszerű kérdés, egyszerű válasz. Igen, vagy nem. Kész, ennyi.

Ráért még, tehát kiment a teakonyhába. A kávé már lefőtt, öntött belőle a Star Wars-os bögréjébe, az ajtófélfának támaszkodva kevergette, várta, hogy feloldódjon benne a két kockacukor. Tejet is tett bele, valami növényit. Belekortyolt, majd a maradékkal ráérősen visszasétált az irodájába.

Szűk kis helyiség volt, egy asztal a géppel, nagy, lapos monitorral és nyomtatóval, egy görgős szék, egy iratos szekrény (mahagóni vörös), egy állófogas. Az íróasztalon egy fotó egy kutyáról, aki egy megtermett serleg mellett ücsörög, az ablakban egy jellegtelen kaspó, száraz földjében egy felkopaszodott korallvirággal, ami valaha talán sárgán virágzott. Úgy emlékezett legalábbis. Hú, ezt is meg kéne már locsolni! – konstátálta, ahogy kinézett az ablakon. Persze a megállapítást sohasem követte tett. A növény azért volt még épphogy életben, mert a szerződéses takarító néninek olyan áldott jó szíve volt.

B. az ablakon kinézve valami szokatlanra lett figyelmes. A parkolóba egy mustársárga Wartburg állt be. Persze orral! – állapította meg B., aki rutinos sofőr lévén igyekezett mindig tolatva, pazar arányokkal parkolni, tette ezt a laza srácok fölényességével.

Az autó egészen szép állapotú volt, ahhoz képest, hogy még valamikor a múlt század homályos kódébe vesző retro világban gördülhetett le a gyártósorról. OT-s rendszám nem volt rajta, de biztos garázsban tartotta a tulajdonosa. Ez egy érték! – gondolkodott tovább B. magában, és tovább figyelt. Úgy háromnegyed kilenc lehetett.

Az autóból egy alacsony, kicsit köpcös, idős úr szállt ki, élére vasalt nadrágban, ingben, régimódi nyakkendőben, ballonkabátban, fején kalap, kezében irattárca. Nyílt a másik ajtó is. Egy alacsony, kicsit telt, kiskosztümös, nylonharisnyás, körömcipős asszony szállt ki nehézkesen, fekete kistáskáját hóna alatt tartva, átmeneti kabátkáját pedánsan a karjára hajtva. Inkább néni volt. A bácsi bezárta az autót, kétszer is leellenőrizte, hogy jól sikerült-e. A néni megállt az autó mellett, és tartózkodóan, szinte lopva, ijedten, de kíváncsian forgatta fejét az irodaház bejáratának irányába. A bácsi mellé állt, lenézett a cipőjére, s suta mozdulattal kicsit megtörölgette a lábszárán, mintha poros lett volna. A néni lesimította a szoknyáját, megigazgatta a haját. Vártak.

B. figyelte a jelenetet. Az idős pár nem mozdult. Kis idő múlva a néni mondott valamit a bácsinak, aki kisvártatva újra leellenőrizte, hogy jól zár-e a Wartburg ajtaja. Természetesen rendben volt minden. Mi dolguk lehet itt? – gondolta B., és az iroda falán lévő órára pillantott. Kilenc lesz három perc múlva. Leült az asztalhoz, kiitta a maradék kávé, majd maga elé készítette az iratot, ami kilenckor egyeztetésre várt. Röviden átfutotta.

Akkor kopogtak az ajtón. B. okosórája pittyent egyet, mint minden egész órában. Tessék! – szólt B. hangosan. Nyílt az ajtó. A bácsi előre engedte a nénit.

Valami rejtélyes, tisztelettudó csönd telepedett a folyosóra, az irodákra. Abban a fél órában még a telefonok is áhítatosan némák maradtak, a nyomtatók sem zúgtak fel, talán még a légy sem zümmögött.

